

РЕШЕНИЕ

№ 6110

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3658** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 124, ал.

1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Б. С. С. от [населено място] срещу заповед № 4/15.01.2020 г. на председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в противоречие с материално-правните разпоредби и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че в процесната заповед не е посочен ред и срок за обжалване, което съставлява нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 7 от АПК. Според жалбоподателя при изчисляване на едногодишния срок по чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, съобразно правилата на чл. 60, ал. 2 от ГПК, е видно, че служебното му правоотношение е прекратено след изтичане на този срок и поради това процесната заповед се явява незаконосъобразна, тъй като е издадена в противоречие на материалния закон и административния орган незаконосъобразно е упражнил правомощието си, като е прекратил служебното му правоотношение на посоченото основание. Твърди се още, че поставените оценки на жалбоподателя във връзка с изпълнение на служебните му задължения на държавен служител, съгласно Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация, са отлични. Иска се от съда да постанови решение, с което да бъде отменена оспорената заповед, както и бъдат присъдени

направените по делото разноски.

Ответникът – ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО /КПКОНПИ/ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна и моли същата да бъде уважена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заповед № ДС-858/28.11.2018 г. на председателя на КПКОНПИ жалбоподателят е бил назначен на длъжност „младши експерт“ в сектор „Автотранспорт“, отдел „Стопански дейности и управление на собствеността“, Дирекция „Финансово-стопански дейности и управление на собствеността“ при КПКОНПИ, с ранг V-ти младши, длъжностно ниво по КДА – 11 и наименование на длъжностно ниво – експертно ниво 7, считано от 28.11.2018 г. Заповедта е била издадена на основание чл. 9, чл. 10, чл. 10д, ал. 4 и чл. 12 от ЗДСл. Във връзка с цитираната заповед със заповед № ТД-165/28.11.2018 г. председателят на КПКОНПИ е прекратил трудовото правоотношение с Б. С., поради постъпване на държавна служба.

Със заповед № ДС-78/04.02.2019 г. председателят на КПКОНПИ е определил, на основание чл. 67, ал. 5, т. 1 от ЗДСл, на Б. С. нова индивидуална месечна заплата и нова степен, считано от 01.01.2019 г.

Със заповед № 4/15.01.2020 г. председателят на КПКОНПИ е прекратил, без предизвестие, служебното правоотношение с Б. С., възникнало на основание заповед № ДС-858/28.11.2018 г. за изпълнение на длъжността „младши експерт“ в сектор „Автотранспорт“, отдел „Стопански дейности и управление на собствеността“, Дирекция „Финансово-стопански дейности и управление на собствеността“ при КПКОНПИ, считано от 15.01.2020 г. Като правно основание за издаване на заповедта са посочени разпоредбите на чл. 14, ал. 1, т. 8 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и чл. 108 от ЗДСл във връзка с чл. 12, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от ЗДСл.

Като част от административната преписка по делото са приложени и прието като доказателства: заповед № 1922/17.10.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 1751/17.09.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 1683/04.09.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 1555/21.08.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 1306/31.07.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 1242/22.07.2019 г. на за председателя на КПКОНПИ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 1241/22.07.2019 г. на за председателя на КПКОНПИ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 919/12.06.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 654/03.05.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 580/19.04.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 322/11.03.2019 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 276/01.03.2019

г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С.; заповед № 1714/22.11.2018 г. на директора на Дирекция „А.“ за разрешен платен годишен отпуск на Б. С..

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, доколкото актът засяга правната ѝ сфера, насочена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, както и е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган –председателя на КПКОНПИ, в рамките на предоставените му правомощия по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. По силата на чл. 21, ал. 1, т. 10 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси председателят на комисията сключва, изменя и прекратява трудовите договори със служителите от администрацията, издава актове по смисъла на Закона за държавния служител за назначаване, преназначаване, изменение и прекратяване на служебни правоотношения. Процесната заповедта е издадена и в съответствие с изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл, както и при спазване на административно-производствените правила. Неспазването на чл. 59, ал. 2, т. 7 от АПК не представлява съществено нарушение на общите изисквания за форма на акта и не може да обоснове неговата незаконосъобразност по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, като в тази връзка следва да се има предвид, че нарушението на това изискване има за последица удължаване срока за обжалване, съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е постановена и в съответствие с приложимите материално-правни норми. В процесният случай, за да прекрати служебното правоотношение на жалбоподателя председателят на КПКОНПИ се е позовал на разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл. Нормата е императивна и е приложима при първоначално назначаване за всички категории служители. Съгласно константната практика на ВАС прекратяването на правоотношението на основание чл. 12 от ЗДСл е право на органа по назначаване, което той упражнява по целесъобразност, с оглед качествата, показани от служителя по време на работата му. За реализирането му е достатъчно да е налице първо назначаване на кандидата като държавен служител и трудов стаж, по-кратък от едногодишния изпитателен срок, като срокът на изпитване не тече по време на законоустановен отпуск. В процесния случай съдът намира, че са налице и двете предпоставки на нормата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл - жалбоподателят е назначен за държавен служител за първи път и не е изминала една година от датата, на която е встъпил в длъжност, които обстоятелства безспорно се установяват от приетите по делото писмени доказателства. В този смисъл, работодателят не дължи мотиви за прекратяване на правоотношението в срока за изпитване, като не е необходимо да бъде отразено в какво се изразява несправянето на служителя с работата, за която е назначен. Разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл. предоставя възможност на работодателя да прекрати правоотношението със служителя без да излага конкретни съображения. Срокът на изпитване е предвиден изцяло в полза на органа по

назначаването и ползваният от служителя отпуск следва да се преценява само с оглед спазване на срока за прекратяване на правоотношението /в този смисъл следва да се тълкува разпоредбата на чл. 12, ал. 3 от ЗДСл/. Прекратяването на служебното правоотношение в рамките на този срок е правомощие на органа по назначаването, който няма задължение да мотивира взетото решение. Преценката е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. В тази връзка се явява неоснователно възражението на жалбоподателя за поставени му отлични оценки за изпълнение на служебните му задължения, тъй като впечатленията от качествата на служителя са комплексни и за разлика от предвиденото в нормата на чл. 107, ал. 2 от ЗДСл не се изчерпват единствено с оценката за изпълнението на длъжността.

Неоснователни са оплакванията за незаконосъобразност на издадената заповед, свързани с доводите, че служебното правоотношение е прекратено след изтичане на едногодишния срок. Не е спорно между страните по делото, че Б. С. е назначен за пръв път на държавна служба, при условията на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл в отдел „Стопански дейности и управление на собствеността“, Дирекция „Финансово-стопански дейности и управление на собствеността“ при КПКОНПИ на 28.11.2018 г. Служебното му правоотношение е било прекратено с оспорената заповед, считано от 15.01.2020 г., на основание чл. 12, ал. 1, ал. 4 от ЗДСл. От приетите по делото писмени доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е ползвал в периода, в който е бил назначен на длъжността „младши експерт“, платен годишен отпуск. Периодът, през който служителят реално е изпълнявал длъжността, или от 28.11.2018 г. до 15.01.2020 г., при изключване на 31 работни дни отпуск, на основание чл. 12, ал. 3 от ЗДСл, е по-кратък от една година, каквото и именно е изискването на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл. Смисълът на срока за изпитване, регламентиран в чл. 12 от ЗДСл, е да се предостави възможност на органа по назначаването да прецени качествата на служителя в условията на реално изпълнявани служебни задължения, а не формалното изтичане на едногодишен календарен срок от датата на встъпване в длъжност. Този извод следва от разпоредбата на чл. 12, ал. 3 от ЗДСл, която изключва от срока на изпитване времето на ползвания законоустановен отпуск, тъй като през този период служителят реално не изпълнява служебни задължения и не може да се прецени служебното му поведение. Срокът за изпитване в полза на органа по назначаването не е календарен срок, с изтичане на който автоматично се погасява правото за прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие, а срок, през който реално се изпълняват служебните задължения от страна на служителя. С оглед на това в процесния случай прекратяването на служебното правоотношение на жалбоподателя е в едногодишния срок от встъпване в длъжност на държавния служител, който, при съобразяване на ползвания от него платен годишен отпуск, е изтичал на 16.01.2020 г., и не е в нарушение на чл. 12, ал. 1 във връзка с ал. 3 от ЗДСл.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена, а оспорената заповед потвърдена, като правилна и законосъобразна.

Предвид изхода на спора и направено искане от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъдена да заплати разноски по делото в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощи и чл. 24 от

Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд
София-град, Второ отделение, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. С. С. от [населено място] срещу заповед № 4/15.01.2020 г. на председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, като неоснователна.

ОСЪЖДА Б. С. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], да заплати на КОМИСИЯТА ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: